

Географски факултет
Универзитет у Београду

Семинарски рад из предмета
Теорија и методологија животне средине

Т Е М А:
Утицај религије на животну средину
(БУДИЗАМ)

Децембар, 2009

Ментор: Студент:

Проф. Др Мирољуб Милинчић Александар Трајковић Асистент Бојана Јовановић

ЕКОЛОГИЈА I RELIGIЈА

Имајући у виду да су у неким приликама религијска учења ишла на руку активностима која су водила разарању природне средине и природних извора, идеја је била да се људи из различитих религијских традиција суоче са заједничким проблемом очувања животне средине, да сагледају који то позитивни доприноси и ставови религија говоре у прилог једне еколошке свести дорасле нашем времену. Суочени са таквим изазовом они су уобличили платформе у којима су објаснили који аспекти религијских учења упућују ка једној вишој еколошкој свести, а те платформе сабране заједно представљају оно што је касније постало познато као Декларација из Асизија. То је инаугурисало освештен и активан став религијских традиција према једном од највећих изазова за човечанство, а са друге стране поткрепило је духовну и етичку основу покрета за очување човекове средине. На крају, тај сусрет је показао и то да велике и утицајне религије данашњице имају заједнички интерес – јер је реч о интересу свих људи – да допринесу јачању еколошке свести и покрета за заштиту животне средине.

Истина је да у периодима људске историје кад су се зачињале ове религије нису постојали еколошки проблеми и да је број људи у појединим деловима света био неупоредиво мањи, што је

значило и то да је средина била много мање угрожена. Али, измењене прилике налажу да се религије суоче са новим изазовима и – имајући у виду основе својих учења – артикулишу свој изричит став о томе, који ће верницима дати основу и подстицај за позитивне акције, указујући на човекову одговорност за насталу ситуацију и њено превазилажење, пошто све религије упућују човека да брине за своју средину и друга бића. На пример, у давна времена када је смртност била већа и ниједан део земље није био пренесен, религијски подстицај на рађање и многочлане породице је имао смисла. Данас, када се број становника на земљи приближава броју од 6 милијарди, а многа подручја су већ сад пренасељена и еколошки исцрпљена, задржавање таквог става и одбацивања контроле рађања као несасгласне религијским начелима значило би занемаривање смисла због дословности, целине ради дела. Са друге стране, постоји и низ других питања у којима је став религије значајан и у којима је лакше постићи сагласност. Генерално, реч је пре свега о томе да се сагледа и заузме генерални став – у коме ће се сложити и еколошки покрет и религије – а то је да настављање садашњих тенденција води човека у „злочин против свеколиког стварања и свих створења“. То сагледавање, у коме се слажу научници, филозофи и религијски мислиоци, казује да је човечанство одговорно не само за убрзано уништавање биљних и животињских врста које се сада одвија, него и за процес уништавања који ће тек уследити и који – самоубилачки – значи патњу и смрт за велики број људи, ако не и за цело човечанство. Са религијског становишта то значи да је човек узурпирао себи право које има само Бог – да као стваралац одлучи о уништењу свог дела. Са еколошког становишта то значи да је човек – као најсвесније биће – уместо да буде чувар и пастир свеколиког стварања и свих бића, злоупотребио своју моћ постајући највећа штеточина на планети, уништавајући претпоставке опстанка за многа бића, па и за самога себе. Уместо чувара претворио се у целата.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com